

<http://pandia.ru/text/77/28/98081.php> (Date of access: 08.10.2019).

3. Khasanuly B. Development of the state and other languages a factor in the democratization of the Republic of Kazakhstan // Tomsk State University Journal. PSU. Ser. Sociological sciences. - 2001. - No. 1. - S. 166–176.

4. Togzhan Kaliaskarova. Five problems in learning the Kazakh language: from motivation to politics - Internet Magazine Vlast [Electronic resource]. URL:

https://vlast.kz/obsshestvo/pjat_problem_v_izuchenii_kazahskogo_jazyka_ot_motivacii_do_politiki-610.html (Date of access: 08.10.2019).

5. Kazakh language: learning without grammar. Business Kazakhstan. [Electronic resource]. URL: <http://dknews.kz/kazakhskijj-yazyk-obuchenie-bez-grammatiki/> (Date of access: 08.10.2019).

6. Kudaibergenova S. A. Methods of teaching the Kazakh language // Young scientist. - 2016. - No. 29. - S. 583-585.

Smaglii V.M.,

*Candidate of philological sciences,
associate professor,*

*head of the philology department
at the Odessa National Maritime University*

PHONEME AND MORPHEME IN THE VERBALIZED CONCEPT ORD/LANGUAGE/SPEECH

Смаглій Валерія Михайлівна,

*кандидат філологічних наук, доцент
завідувач кафедри «Філологія»*

Одеського національного морського університету

ФОНЕМА ТА МОРФЕМА У ВЕРБАЛІЗОВАНОМУ КОНЦЕПТІ ORD/LANGUAGE/SPEECH

Summary In this article, the consideration of the medial zone of the field, namely the sector of the language / speech unit, will refer to the numerical group of thematic vocabulary, which includes all existing hyponymic nominations of the linguistic unit of the format of the word. The lexical meaning of the word is explained by the attachment to a particular image or ideas expressed by the word. It should be noted that the interpretation of the lexical meaning is often carried out with reference to a single semantic complex, which, however, does not necessarily coincide with the format of a separate graphic word, this complex (image, idea) can be expressed by several graphic words, therefore, many definitions operate with such features as word or group of words, word or phrase.

Анотація В даній статті присвяченій розгляду медіальної зони поля, а саме сектору одиниці мови/мовлення, йтиметься про чисельну групу тематичної лексики, в яку увійшли всі наявні гіпонімічні номінації мовної одиниці формату слова. Лексичне значення слова пояснюється через відсилку до певного образу чи ідеї, які виражаються словом. Побіжно зазначимо, що тлумачення лексичного значення дуже часто проводиться із посиланням на єдиний смисловий комплекс, який, проте, не обов'язково збігається із форматом окремого графічного слова, цей комплекс (образ, ідея) може бути виражений кількома графічними словами, тому багато дефініційних визначень оперують такими ознаками, як слово чи група слів, слово чи фраза.

Key words: seme, vowels, consonants, toneme, allomorph, stem.

Ключові слова: сема, голосні, приголосні, тонема, аломорф, основа.

Постановка проблеми. В даній статті йтиметься про лексикографічно зареєстровані номінативні одиниці на позначення лінгвальних одиниць різного формату, а саме від фонем до морфем. Найзагальнішими номінаціями в даній підгрупі є лексеми *sign* та *linguistic/speech form*. Зокрема, фундаментальною лінгвальною одиницею словники називають *sign*: [a fundamental linguistic unit that designates an object or relation or has a purely syntactic function, e.g. words, morphemes and punctuation]. Номінація *linguistic/speech form* акцентує увагу на змістовому наповненні відповідних одиниць і додає до вищевказаного переліку слова, морфем, пунктуація ще афікси, фрази і речення [a meaningful unit of speech, language, such as an affix, a phrase or a sentence]. Синонімічною до *sign* заявлено номінативну

одиницю *seme* [a linguistic sign]. Одна із семем лексеми *idiom* уточнює значення номінативної одиниці *linguistic form* – [the syntactical, grammatical or structural form peculiar to a language].

Мета статті. Нижче аналізуватимуться номінації одиниць усної і писемної форм мови в порядку зростання їхнього формату.

Викладання основного матеріалу.

Як відомо, фонема є найменшою лінгвальною одиницею, чия провідна функція – смислорозрізнавальна. Дефініційні статті в усіх словниках експлікують це, наводячи відповідні ознаки: *phoneme* [the smallest unit of speech that can be used to make one word different from another word; any of the perceptually distinct units of sound in a specified language that distinguish one word from another; the smallest phonetic unit in a language that is

capable of conveying a distinction in meaning]. Таким чином наголошується, що відмінність не будь-яких звуків розрізняє слова, а лише відмінність тих звуків, які мають статус фонем. При цьому в словниках фіксується і можливість варіативності фонем, тобто не ідентичності звукової форми при зберіганні ідентичності функції, про це йдеться у тлумаченнях лексеми *allophone* [one or two or more variants of the same phoneme, which do not contribute to distinctions of meanings].

Водночас, пояснюючи значення лексичних одиниць *phonetics*, *phonology*, словники оперують загальним поняттям *звук*, а не спеціальним поняттям *фонема*, відповідно: [the system of speech sounds of a particular language]; [the sound system of a language].

Розподіл фонем на голосні та приголосні в словниках відбивається через пояснення техніки їх вимовляння: *vowel* [a speech sound which is produced by comparatively open configuration of the vocal tract with vibration of the vocal cords]; *consonant* [a speech sound that is made by partly or completely stopping the flow of air breathed out from the mouth]. Через відсилку до артикуляторної техніки продукування приголосних словники роз'яснюють подальший розподіл приголосних на дзвінки та глухі, велярні, фрикативні і т.ін.: *voiced*, *voiceless*, *velar*, *fricative*, *plosive*. Розподіл голосних на три типи також відбито у словниках, де вказується, що голосні можуть бути монофтонгами, дифтонгами і трифтонгами: *monophthong* [a vowel that has a single perceived auditory quality]; *diphthong* [a sound formed by the combination of two vowels in a single syllable]; *triphthong* [a union of three vowels pronounced in one syllable]. Принагідно прокоментуємо термінологічну неточність двох останніх дефініцій, оскільки і *дифтонг*, і *трифтонг* з лінгвістичної точки зору є однією голосною фонемою кожний, а не комбінацією двох чи трьох голосних.

Спільною назвою для голосних і приголосних є номінативна одиниця *sound*, що дефінується [an articulation made by the vocal apparatus, e.g. *r-sound*, a vowel sound].

Термінологічно специфікованими є номінативні одиниці *toneme* [any of the phonemes of a tone language by which tone conveys differences in lexical meaning] та *ablaut* [alteration in the vowels of related word forms, e.g. *sing*, *sang*, *sung*].

Завершуючи аналіз лінгвальних одиниць рівня фонем, варто згадати номінативну одиницю *склад*, яка включає обов'язкову голосну у можливому супроводі приголосної чи кількох приголосних фонем і яка є базовою складовою для звукової форми слова. Лексема *syllable* тлумачиться таким чином [a unit of pronunciation having one vowel sound, with or without surrounding consonants, forming the whole or a part of a word]. Цікавою є етимологічна розвідка цієї одиниці, яка в англійську мову потрапила через латину, а початково виходить із грецького слова *syllabé* [take together] (*складати докупи*), що на нашу думку, є

досить близьким до семантики українського слова *склад*.

Поява писемності була історично обумовлена розвитком суспільства: «коли обсяг накопичених знань (інформації), в першу чергу сакрального та господарчо-економічного характеру, перебільшив можливості пам'яті і затребував фіксації». А.Кравченко стверджує, що «появу писемності (зокрема алфавітного письма) часто називають *винаходом*, хоча насправді її виникнення природнім шляхом пов'язано із еволюційним розвитком людської спільноти і спрямовано на додання обмежень, які звукова субстанція накладає на можливості мови як знакової системи», саме цим, вважає учений, зумовлено породження «писемної мови як конвенційної системи графічних знаків (літер), які репрезентують звуки і звукосполучення конкретної мови». Нижче розглянемо систему номінацій лінгвальних одиниць писемної мови.

Базовою одиницею, зрозуміло, є *літера*. Відповідна інтернаціональна номінація *letter* є латинським запозиченням: *L littera* [letter of the alphabet]. В більшості дефініцій указується репрезентативна функція *літери* стосовно *звука*: *letter* [a written symbol representing a speech sound], тобто імплікується одно-однозначна відповідність літери і звука. Але є і точніші визначення, які акцентують репрезентативну функцію *літери* стосовно *слова*: [a written symbol used in the graphical representation of a word, such as *h* in *Thames*]. Така дефініція пояснює феномен *диграфу* і *німої приголосної, голосної*, який призводить до *кількісної* невідповідності між літерною і фонемною формою слова: як наприклад у словах *d-au-gh-ter*, *w-rit-e*. В такому аспекті точним є визначення мовної одиниці *grapheme* [all the letters or letter combinations that represent a phoneme, as *f*, *ph*, and *gh* for the phoneme [f]].

Номінативна одиниця *digraph* тлумачиться як [combination of two letters representing one sound, as in *ph* and *eu*], принагідно прокоментуємо певну неузгодженість між дефініціями в межах одного і того ж словника. Дифтонг *eu* названий в цій дефініції одним звуком [one sound, as in *eu*], водночас цей самий словник Oxford у іншій дефініції пояснює, що *дифтонг* є поєднанням двох звуків [the combination of two vowels in a single syllable].

Функційну навантаженість графічної форми літери (її розмір і написання) коментує дефініція *заголовної літери*: *capital* [a letter of the size and form used to begin sentences and names]: ініціальна позиція в слові і реченні + збільшений розмір функціонують для маркування початку синтаксичної одиниці (речення) або семантичної особливості лексичної одиниці (слово є власною назвою).

Усталений набір літер в межах певної мови позначається як *алфавіт*. Цей денотат має в англійській мові дві номінації: *alphabet* та *ABC*. Інтернаціональне запозичення *alphabet* із грецької

через латину прийшло до середньо англійської мови у XVIст.: ME *alphabet* <— L *alphabetum* <— Gr *alphabetos* і походило від назв перших двох літер грецького алфавіту *alph* + *beta*. Слово *ABC* є питомо англійською одиницею, яка функціонує у мові із XIII ст. і складається із назв перших літер англослов'янської абетки.

Одиницями суто писемного мовлення є знаки пунктуації і діакритичні знаки: **punctuation** [marks such as full stop, comma, and brackets, used in writing to separate sentences and their elements and to clarify meaning]; **diacritic** [a sign, such as accent or cedilla which when written above or below a letter indicates a difference in pronunciation or distinguish words that are otherwise graphically identical]. Приналежність цих одиниць саме писемному мовленню експлікується дефініційними ознаками [used in writing] та [written above or below a letter].

Словники містять номінації двох типів діакритики і значно більше типів пунктуаційних знаків. До перших належать **accent** [a mark (such as ^) used in writing to indicate a specific sound value, stress or pitch to distinguish words otherwise identically spelled, or to indicate that an ordinary mute vowel should be pronounced] та **cedilla** [the diacritic mark placed under a letter (such as ç in French) to show that it is pronounced like an s rather than a k, e.g. *façade*].

Пунктуаційні знаки функціонують у межах слова, словосполучення і речення. Більшість із них слугують для поділу мовних одиниць на складові частини (*defic*, *ture*, *кома*, *двокрапка*, *дужки* і т.ін.), а певні знаки пунктуації маркують границю речення і його комунікативний тип (*крапка*, *знак оклику*, *знак питання*).

Пунктуаційний знак *defic* в англійській мові номінується двома словниковими одиницями: **hyphen** [a punctuation mark (-) used between the parts of a compound word or between the syllables of a word, esp. when divided at the end of a line of text] та **endash** [a symbol (-) used in writing to continuing or inclusive numbers or to connect elements of a compound adjective, as *1880-1945* or *Princeton-New York train*]. Як витікає із дефініції, обидва знаки є ідентичні за формою (-), але розрізняються за призначенням: *hyphen* з'єднує елементи слів-компаундів або слугує знаком переносу слова в кінці рядка, а *endash* поєднує цифрові позначення в цілісному смислову одиницю та утворює складені прикметники.

Пунктуаційний знак *apostrophe* виконує дві різні функції – маркує граматичну категорію присвійного відмінка або (в межах слова, словосполучення) сигналізує про пропущені знаки: **apostrophe** [a punctuation mark (') used to indicate either possession (e.g. *Henry's book*) or omission of letters or numbers e.g. *can't, he's, 1 Jan. '99*].

Пунктуаційні знаки *кома*, *двокрапка*, *крапка з комою*, *дужки*, *ture* не випадково називаються розділовими знаками. Їхнє призначення – поділяти мовленнєвий потік на певні компоненти, іноді ранжуя їх між собою за значенням. **Comma** [a

punctuation mark, used esp. as a mark of separation within the sentence]. На відміну від *коми*, *дужки* не тільки розділяють, але і поєднують компоненти між собою: **bracket** [each of a pair of marks () [] { } <> used to enclose words or figures so as to separate them from the context]. *Двокрапка* і *крапка з комою* виконують не тільки розділову, а ще і координуючу функцію: **semicolon** [a punctuation mark (;) used chiefly in coordinating function between major sentence elements]; **colon** [a punctuation mark (:) used to direct attention to matter that follows (such as a list, explanation, quotation or amplification)].

У двокопачки є і інша функція – розділяти цифрове позначення часу чи маркувати математичне відношення *пропорція*: **colon** [the sign (:) used between numbers or groups of numbers in expressions of time (2:30 AM) and ratios where it is read “to” (4:1 read *four to one*)].

Розділовий знак *ture* має дві англослов'янські назви: **dash** та **emdash**, обидва знаки ідентичні за формою (–), їхні функції, згідно дефініції, такі – розділяти речення на складові, маркувати паузу чи пропуск літери/слова: **dash** [a horizontal stroke in writing (–) to mark a pause or break in sense or to represent omitted letters or words] чи тільки розділяти думку/речення **emdash** [a dash that is one *m* wide (–) used in writing to indicate a break in thought or sentence structure]. Форма знаку в дефініціях описується як *горизонтальна риска* [a horizontal stroke] або через відсилку до літерної графеми *m* [a dash that is one *m* wide]. Цікаво, що номінативна одиниця *endash* (*defic*), що побудована за аналогічною моделлю, у своїй дефініції не має такої відсилки до літерної графеми *n*.

Маркування пропущених літер чи слів притаманне не тільки *ture*, а ще і знаку *трикрапка*, який в англійській мові має назву **ellipsis** [a mark or series of marks (...) used in writing to indicate an omission of letters or words].

Пунктуаційний знак *коса* (/) має цілу низку англослов'янських назв **slash**, **diagonal slant**, **solidus**, **virgule**. Знак виступає еквівалентом певних слів: [a mark (/) used to denote “or” (as in *and/or*), “and or” (as in *struggler/deserter*), or “per” (as in *feet/second*)], а може слугувати суто розділовим знаком, маркуючи кінець строки поетичного тексту набраного підряд: [to indicate the end of verse lines printed continuously, as *Old king Cole /Was a merry old soul*].

Фінальна межа завершеного речення в писемному мовленні маркується знаками *крапка*, *знак оклику*, *знак питання*. Крім маркування кінця синтаксичної одиниці, відповідні знаки також ідентифікують комунікативний тип речення і це фіксується в словникових тлумаченнях.

Пунктуаційний знак *крапка* називається **period** чи **full stop** [a point (.) used to mark the end of a declarative sentence or an abbreviation], він маркує кінець оповідного речення або аббревіатуру.

Знак оклику називається **exclamation point/mark**. Дефініція цих номінативних одиниць ідентична: [a mark (!) used after an interjection or **exclamation** to indicate **forceful utterance or strong**

feeling], крім зазначення комунікативного типу речення [exclamation], в дефініції експлікується емоційне забарвлення відповідного висловлювання [forceful utterance or strong feeling].

Кінець запитального речення маркується пунктуаційним знаком під назвою **question mark** або **interrogation point** [a mark (?) used in writing at the conclusion of a sentence to indicate a direct question].

Багатофункційним є знак **dot**. Він може бути і «діакритичним» (формуючи літери *i*, *j*), і розділовим (входячи до складу *трикрапки*), і фінальним знаком в оповідному реченні: [a small round mark written as a part of an *i* or *j*, as one of a series of marks to signify omission, or as a full stop]. Крім того, **dot** використовується як графічне позначення математичної дії множення [a centered point used as a multiplication sign, as in $6 \cdot 5 = 30$].

Розвиток писемного мовлення і поява Інтернету призвели до нових функцій знака [a point used to separate components of an address on the Internet] і нових значень слова **dot** [used to indicate the punctuation separating parts of an email or website address e.g. *OUP dot com*].

Підсумовуючи скажемо, що пунктуаційні знаки виконують різноманітні функції в писемному мовленні – смислорозрізнявальні, структурні, замісні. Із розвитком комунікативних практик вони набули також зовсім нових, не притаманних їм раніше, функцій, які спостерігаємо в сучасному електронному спілкуванні. Маємо на увазі використання розділових знаків (іноді разом із літерними графемами) для передачі емоцій/оцінок мовця через т.зв. емотікони, в яких імітується вираз людського обличчя (радісного чи засмученого). Подібні комплекси графічних знаків розраховані виключно на зоровий канал сприйняття повідомлення, вони повністю нехтують базовими функціями таких мовних одиниць, як пунктуаційні чи літерні графеми.

Як відомо, найменшою (неподільною на дрібніші) змістовною мовною одиницею є морфема. Обидві ознаки – *значеннєвість* і *неподільність* – зазначаються в усіх словникових тлумаченнях: **morpheme** [a meaningful linguistic unit that cannot be divided into smaller meaningful parts; a meaningful morphological unit of a language that cannot be further divided; a distinctive collocation of phonemes having no smaller meaningful parts].

Можлива варіативність форми при збереженні єдиного значення відбувається у лінгвальній одиниці морфемного рівня, яка позначається номінацією **allomorph**. При цьому дефініції стверджують, що варіювати може фонетична презентація морфем [any of two or more actual representations of a morpheme, such as plural endings [s] (as in *bats*), [z] (as in *bags*), and [ɪz] (as in *houses*)], а може спостерігатись повна не ідентичність формального виразника, наприклад, категорії множини, яка в англійській мові позначається кінцевими морфемами *-s* чи *-en* або нульовою морфемою: [one of a set of forms that a morpheme may take in different

contexts, e.g. the *-s* of *cats*, the *-en* of *oxen* and the zero suffix of *sheep* are allomorphs of the English plural morpheme].

Морфемі в залежності від позиції в межах слова і своєї функції поділяються на *основи*, *корені*, *афікси*, *флексії* і т.ін.

Основа в англійській мові має два синонімічні позначення: номінативні одиниці **base** та **stem**. Перша із них – **base** – визначається як головна морфема/сукупність морфем, до яких можуть додаватись *афікси* або інші *основи* [a morpheme or morphemes regarded as a form to which affixes or other bases may be added]. Схожою є дефініція **stem** [the main part of a word to which affixes are added]. При цьому в окремих дефініціях синонімічно використовується і дефініційна ознака [root]: **base** [root or stem], **stem** [the root of a word].

Коренева морфема в англійській мові має, своєю чергою, дві назви: **root** і **radical**, заявлені як абсолютні синоніми. Вони визначаються як головні носії лексичної семантики в слові: [the element that carries the main component of meaning in a word and provides the basis from which a word is derived. Also called radical].

Такі перехресні посилання пояснюються семантичними та етимологічними причинами. Слова **root** і **radical** є етимологічними дублетами від єдиного латинського джерела – слова **radix** [root] (*корінь рослини*). Англійський термін **root** існує в мові з XII ст. зі староанглійського періоду: OE *rot*, куди він був запозичений із старонорвезької ON *rót*, до якої потрапив із латини L *radix*. Синонімічний йому іменник **radical**, своєю чергою, є значно пізнішим прямим запозиченням із латини в середньо англійську: ME **radical** <— L *radicalis* <— *radix* [root]. Натомість англійський термін **stem** є питомою одиницею вокабуляру: ME **stem** <— OE *stemma* [stem of a plant] (*корінь рослини*). Отже всі три лексичні одиниці, які різними шляхами потрапили в сучасну англійську мову, – **root**, **radical**, **stem** – тим не менш мають спільну внутрішню форму, вони всі апелюють до поняття *рослинний корінь*.

Морфологічна структура слова, крім *основи* і *кореня*, передбачає і наявність *афіксальних морфем*, до яких словники відносять *префікси*, *інфікси*, *суфікси* та *флексії*. Визначаючи сутність *афіксу*, словник указує на його додатковий статус у слові і модифікуючу функцію: **affix** [an addition to the base or stem of a word in order to modify its meaning or create a new word].

В залежності від позиціонування афіксу (на початку, в середині чи в кінці слова) розрізняються, відповідно, *префікс*, *інфікс* і *суфікс*, що обов'язково зазначається у дефініції: **prefix** [an affix attached to the beginning of a word, base and serving to adjust or qualify its meaning]; **infix** [a derivational or inflectional affix appearing in the body of a word]; **suffix** [an affix added to the end of a word or stem to form a derivative]. Дефініційні ознаки [attached], [appearing], [added] експлікують *появу*, *вторинність*, *доданість* цієї морфемі до головної

(основи, кореня), а отже свідчать про її допоміжний, несамостійний статус.

Флексія, попри її не дериваційну а суто граматичну функцію, зараховується загальними (не термінологічними) словниками до *афіксів*. Номінативна одиниця *inflection* тлумачиться як [an affix indicating such a grammatical feature, as the -s in the English third person singular verb form *speaks*; a suffix involved in variations, such as case, gender, number, tense, person, mood, voice marked by the change of form].

Висновки. Підсумовуючи, зазначимо, що проаналізований тематичний сектор медіальної зони вербального поля концепту WORD / LANGUAGE / SPEECH (сектор *одиниці мови/мовлення*) поєднує в собі номінації одиниць усної і писемної мови і мовлення. Найдрібніші серед них – це фонема, літера, пунктуаційний/діакритичний знак. Найкрупніша – це максима. Зареєстровані в загальних словниках англійської мови номінативні одиниці містять велику різноманітність назв, одні із яких є широко відомими (*letter, word, comma, sentence* і т.ін.), а деякі є більш специфічними (*toneme, allomorph, anacoluthon* і т.п.).

Номенклатура аналізованих номінацій і їхні дефініційні статті охоплюють чисельні типи і підтипи лінгвальних одиниць, окреслюють парадигматичні структури, до яких входять ці одиниці. Етимологічні довідки показують глибинні зв'язки, що поєднують назви цих одиниць, проливаючи додаткове світло на існуючу мережу вербальної фіксації знання, що ним володіє англословна спільнота, про структуру мови і елементи, з яких вона складається.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Козлова Л.А. Отражение этнокультурных особенностей менталитета в синтаксических категориях агентивности/неагентивности (на материале английского и русского языков). // Человек. Язык. Культура: сборник научных статей, посвященных 60-летию юбилею проф. В.И.Карасика: в 2-х частях. – Киев: Издат.дом

Д.Бураго, 2013. –Изд-е 2-е испр. – Часть 1. С. 532–538.

2. Кубрякова Е.С. Особенности речевой деятельности и проблемы внутреннего лексикона Человеческий фактор в языке. Язык и картина мира. – М.: Наука, 1991. С.141–172.

3. Кубрякова Е. С. Язык и знание: На пути получения знаний о языке: Части речи с когнитивной точки зрения. Роль языка в познании мира Рос. Академия наук. Ин-т языкознания. – М.: Языки славянской культуры, 2004. 560 с.

4. Попова З. Д., Стернин И. А. Когнитивная лингвистика. – М.: АСТ: Восток-Запад, 2007. 314 с.

5. Теркулов В.И. Части речи и тождество номинатемы. Человек. Язык. Культура: сборник научных статей, посвященных 60-летию юбилею проф. В.И.Карасика: в 2-х частях. – Киев: Издат.дом Д.Бураго, 2013. –Изд-е 2-е испр. – Часть 1. С.25–31.

6. Швачко С.А. Диахроническая память слов.// Человек. Язык. Культура: сборник научных статей, посвященных 60-летию юбилею проф. В.И.Карасика: в 2-х частях. – Киев: Издат.дом Д.Бураго, 2013. –Изд-е 2-е испр. – Часть 1. С.166–173.

7. Biber D. et al. Longman Grammar of Spoken and Written English Forword by K. Quirk. – Lnd.: Pearson Education Ltd, 1999. 1204 p.

8. Chafe W. Discourse, Consciousness, and Time/ – Chicago, Lnd: University of Chicago Press, 1994. 327 p.

9. Langacker R.W. Concept, image and symbol: The cognitive basis of grammar. Berlin. 1991.

Матеріал дослідження

10. Online Cambridge dictionary. URL: <http://dictionary.cambridge.org/dictionary/>

11. Online Webster dictionary. URL: <https://www.merriam-webster.com/>

12. Online Macmillan dictionary URL: <http://www.macmillandictionary.com/>

13. Online Oxford dictionary URL: <https://en.oxforddictionaries.com/>

14. The American Heritage Dictionary of the English Language, Fifth Edition copyright 2017 by Houghton Mifflin Harcourt Publishing Company. URL: <https://ahdictionary.com/word/search.html>